

ב י פ ו

את הדרך מבאר-טובייה ליפו עשינו בעגלתו של האכר חיים גינגייס. בואדיות שהיה עליינו לחצות, היו מים ווהסוסים עם העגלה וכל אשר בה שקו במים. בשביבנו הילדיים הפכה "הטבילה" לחוויה משעשעת וכל הדרך שרנו: "חכים נפל במים והרטיב את המכנסים".

מקום מגוריינו ביפו היה ב"נווה-צדק" ובאותה חצר גרה גם משפחת שטורמן. עד היום חש אני מעין קירבה מיוחדת לבית שטורמן בשל אותה שכנות שמננה זכור לי בסה"כ פרט קטן אחד:

יום אחד נתנה לי אחת מבנות שטורמן, שהיתה כובענית לפי מקצועה, קופסה, והורתה לי להביא בה חול. התקינה בובה, מילאה אותה בחול, תפירה לה שמלה וכובע והגישה לי מתנה שבודאי לא הייתה לי כמו מאז יצאנו את רוסיה. לימים סיפרתי זאת לשפרה בצר-שטרמן שאמרה כי היא הייתה הcovענית. את דבר הבובה לא זכרה, נראה הייתה זו חוות מרשימה לגבי בלבד.

ביפו לא יכול היה אבא להקים "משק" ولو גם הצעיר ביותר, אבל פטור בלי כלום אי אפשר, لكن רכש שני זוגות יוננים מגע מיוחד; הזוג האחד קרואו "יוני הצעוק" כי